

planlovskompetencen. Så viste det sig også, at der kom masser af klagesager i Naturklagenævnet, som borgerne vandt, fordi kommunerne administrerede i strid med lovgivningen, typisk for at få gode skatteydere.

Derfor må jeg sige – og hr. Torben Hansen har også tidligere i dag forklaret, hvordan det ser ud med de sager, der kommer fra Nordjyllands Amt i øjeblikket, hvor mange kommuner sætter erhvervsinteresser over miljøinteresser – at det ikke er et tænkt problem. Det er noget, der gang på gang har vist sig. Vil ministeren overhovedet ikke anerkende, at den problemstilling er hun nødt til at se nærmere på, inden det her lovfor-slag kører igennem?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg er helt sikker på, at det ikke er bevidst, men fru Pernille Blach Hansen kommer til at levere enormt mange gode argumenter for, at systemet fungerer, og at også det kommende system kan fungere, f.eks. med hensyn til borgerne, der kan gå til Naturklagenævnet, og så får deres ret. Fint.

Hvad angår udlægning til de nye sommerhusområder, tror jeg da, at der er nogle kommuner, der, når der er en instans over kommunerne til at sige nej, som man ligesom kan tørre ansvar for den ubehagelige beslutning af på, siger: Går den, så går den. Det tror jeg. Men jeg tror egentlig, at man ville opføre sig anderledes, hvis man sad alene og havde ansvaret, fordi der jo var en lov, man skulle respektere.

Så lige til det med de tidligere erfaringer. Kommunerne har masser af erfaringer med at gå ind og f.eks. lave miljøgodkendelse af virksomheder. Langt de fleste af Danmarks virksomheders sager bliver i dag behandlet ude i kommunerne. De er ikke sådan fuldstændig novicer, der skal til for første gang i deres liv at kigge på en virksomhed. Det er der masser af medarbejdere, der gør i kommunerne i dag, og om de mon kan magte den opgave, er da ikke noget, hverken fru Pernille Blach Hansen eller andre her i salen sådan dagligt er dybt bekymret over.

Det gør de i dag i mange, mange tilfælde, og så vidt jeg er orienteret, tror jeg da, at fru Pernille Blach Hansen vil være enig med mig i, at det da egentlig går meget godt. Det er ikke en ny opgave. De skal sådan set bare gøre noget, de i forvejen gør i forbindelse med endnu flere virksomheder.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo et tilbagevendende tema under lovbehandlingen i dag, at miljøministeren siger, at det her er noget, vi gør, for at det hele skal rykke tættere på borgerne og tættere på erhvervslivet osv. Det er sjældent på grund af, at man vil gøre miljøet bedre. Det er lidt tankevækkende, for hvis ikke miljøministeren har miljøets indfaldsvinkel til det, hvem har så i regeringen, kan man spørge.

Men o.k., lad os bare købe argumentationen om, at det er for borgernes skyld. Jeg tror, at borgerne først og fremmest er optaget af at have rent drikkevand og at have en ordentlig natur at gå i. Der er vi så lidt uenige om, hvorvidt chancen for det bliver større eller mindre.

Men erhvervslivet er interessant i den her sammenhæng, for mig bekendt har store dele af erhvervslivet udtrykkeligt bedt om, at man ikke lagde det i kommunerne, fordi de ikke mente, de kunne få den faglige sparring, som de skulle have, heller ikke blandt de 2.000 virksomheder, som nu ligger der. Så er man helt ligeglad med, hvad de berørte interessegrupper, hvis interesser man påberåber sig, selv siger?

Kl. 17.25

Dernæst vil jeg gerne spørge ganske kort: Regner miljøministeren ikke selv med, at vi allerede fra 2008 kommer til at ændre reguleringen af de danske landbrug ret dramatisk for at leve op til vores målsætninger i 2015?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det sidste kan jeg ikke nå at gå ind i en meget substansagtig diskussion om, det ved hr. Martin Lidegaard. Men jo, jeg mener, at det haster, og jeg mener sådan set også, at det er det, vi er i gang med bl.a. i forhandlinger også med Det Radikale Venstre.

Med hensyn til det med virksomhederne og industrien: Myndighedsudvalget kunne sådan set uden problemer have sagt, at samtlige af de 1.300 virksomheder, eller endnu flere sådan set, ville de alle sammen have ind til staten. Der sad Dansk Industri, der sad Dansk Landbrug, der sad virksomhederne og industrien, som hr. Martin Lidegaard taler om. Det var ikke det, de bad om. Med undtagelse af Danmarks Naturfredningsforening og Amtsrådsforeningen kom hele myndighedsudvalget tilbage og sagde entydigt: Den rigtige løsning er for os at se, at 235 af Danmarks mest komplicerede virksomheder skal til